

Malac
és Liba

TÓTH KRISZTINA

Fogjunk verebet!

Hajba László rajzaival

manó könyvek

Itt a tavasz!

Lassan melegedett az idő. A fákon megjelentek az első rügyek, aztán lassan a levelek is. A téli szürkeséget felváltották a színek. Az ég kéken ragyogott, a rét kizöldült, az aranyvessző az udvarban sárgán pompázott. A színekkel együtt visszatértek az illatok is, és a világ tavaszi díszben ünnepelte a napsugarakat.

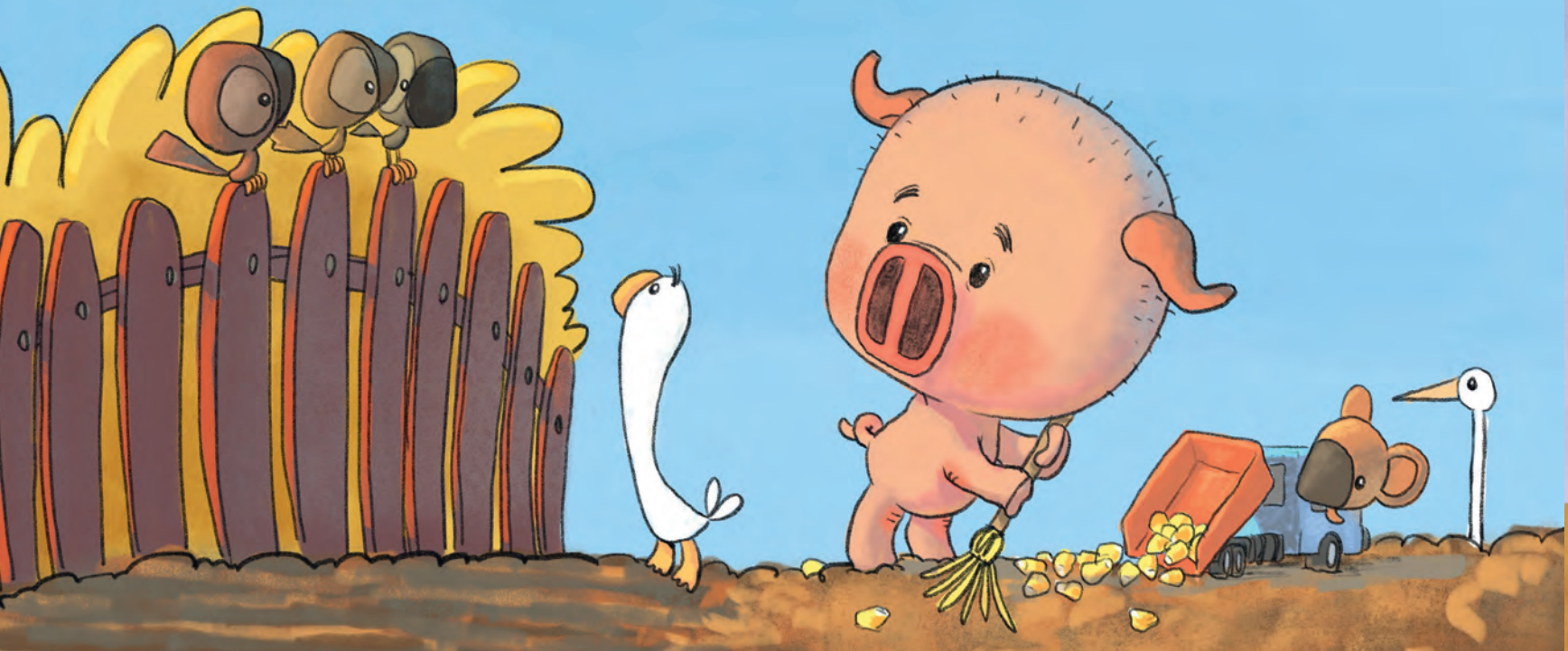
Malac önfeledten dagonyázott a langyos sárban, Liba pedig a füvecskét tépkedte. Cica jelent meg a kerítésen, és eldicsekedett vele, hogy már három egeret fogott, és meg is ette mindet. Liba elismerően bólogatott, Malac pedig figyelmeztette, hogy legyen mértékletes, mert nagyon könnyű ám elhízni, tapasztalatból mondja.

A verebek napjában többször is megjelentek a kerítésen, és elmesélték, hogy mi minden történik a faluban.

- Bodri kutyának nemsokára kölykei lesznek! - csiripelte az első veréb.
- Szántanak a földeken! - csipogta a második.
- Visszajöttek a gólyák! - újságolta a harmadik.

Liba tőlük értesült a hírekről. Felbolydult a világ, mindenki csinosította az otthonát, szorgoskodott, munkálkodott. Malac is rendbe tette kicsit az ól környékét, és felsöpörte a szanaszét heverő kukoricaszemeket, sáros szalmaszálakat.

Liba félrevonta őt, és a hangját lehalkítva kérdezett valamit:

– Nem tudod, mikor jönnek a verebek?

Malac vállat vont.

– Mindig jönnek, ne aggódj. Minden áldott nap ideröpülnek, aztán mennek tovább.

De Liba nem hagyta annyiban:

– Neked melyik veréb tetszik a legjobban?

Malac nem értette a kérdést.

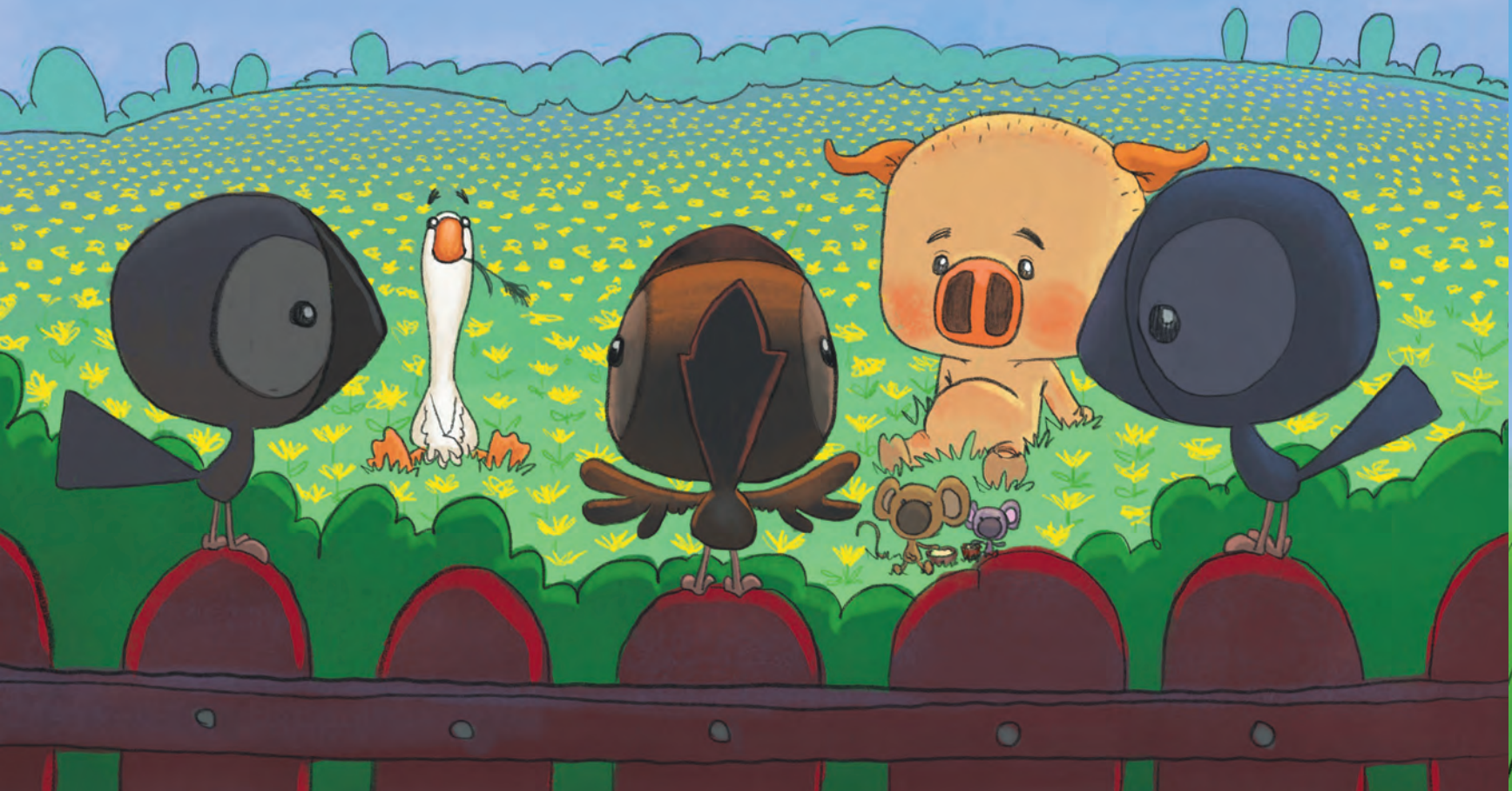
– Hogyhogy melyik? Mindegyik. Szerintem teljesen egyformák, és még azt se tudom megmondani, melyik tojó és melyik hím.

Liba a fejét rázta:

– Me-gá-gá-gállapítom, hogy nincs igazad, Malac. Szerintem nagyon is különbözőek.

Amikor a verebek legközelebb leszálltak a kerítésre, arról meséltek egymás szavába vágva, hogy a gólyapár milyen szépen rendbe hozta a tavalyi fészket a villanyoszlopon. Liba érdeklődve hallgatta őket, közben egy fűszálat rágcsált. Malac azt kérdezte, nem tudnak-e Süniről, akinek már elő kellett bújnia a téli álomból, de a verebek sajnos még nem találkoztak vele idén.

Amikor elrepültek, Liba Malachoz fordult:

– Észrevetted, hogy a hím verébnek milyen gyönyörű tollazata van?

Malac töprengett, aztán visszakérdezett: – Melyik a hím veréb?

Liba fel volt háborodva.

– Amelyik a legszebb! A két szélső olyan szürke, nem láttad?

De a középső...! Annak valósággal ragyog a tolla!

Később, amikor Malac már visszament túrni az ól mellé, Liba odacaplatott.
– Írtam egy verset – mondta. – Ha megá-gá-gástad a gödröt, felolvashatom?
– Nyugodtan felolvashatod, így is tudok figyelni!
Liba megköszöri a torkát, aztán előhúzott egy papírt.
A papírra a Gáborkától kapott kék filctollal körmölte le a verset. Belefogott:

*Hírből soha nem elég.
Legszebb madár a veréb.
Verebek közt az a legszebb,
kinek fénylik minden tolla.
Azért írtam ezt a verset,
hogy szépségét felsorolja.*

